

en fremrykket Alder — man tænker nærmest paa Oldinge, naar man hører en saadan Tekst, den passer slet ikke. Det er uheldigt, at den højtærede Minister ikke kan indrette det saaledes, at ældre studerende kunne faa Gavn af det, thi det kunne de meget vanskeligt paa den Maade, som Ministeren administrerer det. Det er nemlig saaledes, at man i Ministeriet kræver, at Ansøgerne først skulle have taget en Eksamen, f. Eks. Præliminæreksamen, 4de Klasses Eksamen eller Skolelærereksamen, og først naar de have underkastet sig den, kunne de søge om Hjælp for at studere videre til Studentereksamen. Lad os tænke os et ældre Menneske, der faar Lyst til at være Student, — der er ikke saa ganske faa af dem —, saa læser han først, lad os sige 2—3 Aar, for at faa 4de Klasses Eksamen, men i al den Tid kan han ikke faa en eneste Øres Understøttelse. Lad os f. Eks. antage, at han har faaet denne Eksamen i Sommeren 1908, saa kan det ikke nytte, at han derefter kommer og søger, thi saa er der i Regelen ingen Penge, han kan faa af, og han kan først vente at faa Understøttelse, naar Finansloven den 1. April 1909 træder i Kraft, men saa staar han blot et Par Maaneder fra sin Studentereksamen, thi i Juni—Juli Maaneder tager han sin Studentereksamen, og først efter April 1909 kan han begynde at faa nogen Understøttelse. Det er en meget daarlig Ordning, og det vilde være heldigt, om der kunde ske en Ændring heri. Der kunde jo ikke være nogen som helst Fare ved, at man gav Understøttelse til et saadant ældre Menneske, naar han skaffede sig paalidelige Vidnesbyrd fra den Skole, hvor han læste, om, at han viste Flid og gjorde god Fremgang, saa at der var Grund til at støtte ham, i Stedet for som nu at støtte ham bagefter, at hjælpe ham, naar han staar 2—3 Maaneder fra Eksamen.

Saa har jeg talt om de bestemte Regler, som jeg ønskede for Uddelingen af de Tilskud, som gives til Lærere ved Real- og Mellemskoler. Jeg vil paa ny udtale mit Haab om, at vi paa næste Aars Finanslov maa faa faste og bestemte Regler for Fordelingen af disse store Beløb. Der er ingen Mening i, at 80,000 Kr. skulle uddeles saa godt som tilfældigt, saa at det er en eller anden Mand, som Ministeren har Tillid til, der giver disse Penge ud til Lærere og Læreres Koner. Jeg paastaar, at der er sket Misbrug ved Fordelingen af disse Penge, det paaviste jeg ved Finanslovens anden Behandling. Det vil ogsaa

være heldigt, om man paa andre Punkter kunde komme til faste og bestemte Regler paa den nye Finanslov til næste Aar. Jeg tænker paa de Tilskud, som gives til kommunale Mellem- og Realskoler. Det er en ren Vilkaarlighed, saaledes som de Penge fordeles. Det vilde ogsaa være heldigt, om vi kunde komme ind paa faste og bestemte Regler med Hensyn til de Beløb, der gives til Aftenskoler. Jeg tror at turde sige, at der ikke er noget Ministerium, hvor der hersker saa megen Vilkaarlighed, og hvor saa mange Tilfældigheder gøre sig gældende, som netop Kultusministeriet, og det vilde være heldigt, om der fra den højtærede Ministers Side kunde blive ryddet lidt op i dette, saa vi kunde komme ind under mere faste Regler end dem, der for Øjeblikket gælde for Fordelingen af disse store Beløb.

Saa sagde den højtærede Minister, at vedrørende Spørgsmaalet om Behandlingen af Skolebørns Tænder havde han ingen Oversigt faaet. Det er heller ikke min Mening at skaffe Ministeren Underretning om dette. Han har jo langt, langt bedre Midler til at skaffe sig Underretning om saadanne Spørgsmaal end jeg. Jeg tænkte, at naar Forslaget om en saadan Ordning blev stillet, var det et Spørgsmaal, som den højtærede Minister undersøgte, og han har jo ogsaa langt bedre Kræfter staaende til sin Raadighed til at kunne undersøge den Sag end jeg, og det er ikke min Pligt at oplyse Ministeren derom.

Saa siger den højtærede Minister, at en Tandlæge maatte anvende hele sin Tid derpaa. Ja, det maa og skal han, hvis det er en stor Skole. Jeg maa ogsaa anse det for rigtigt, at der ved Siden af Lærerpersonalet stod en Tandlæge. Jeg tror, man kunde faa en Tandlæge paa samme Vilkaar som en ved Skolen ansat Lærer, idet man kunde ansætte en yngre Læge, som begyndte med en lignende Løn som en Lærer og rykkede op med passende Alderstillæg. Jeg vilde anse det for meget heldigt, om der blandt Personalet var ansat en Læge, som kunde ofre hele sin Tid paa Behandlingen af Børnenes Tænder.

Saa udtalte den højtærede Minister, at det maa Kommunerne om, det kan Staten ikke. Hvorfor kan Staten ikke det? Hvis vi havde en Minister med Initiativ, en Minister, som havde Forstaaelsen af denne Opgave, saa vilde han tage den op. Hvorfor skulle Kommunerne altid gaa i Spidsen, og Ministeren komme luntende langt bagefter? Hvorfor skal Ministeren ikke selv